

i Folkekirken. Jeg vilde maaske ogsaa finde, at det var lige saa klogt at føre Bestemmelsen i Punkt 3 hen under § 2.

Hvad angaar Biskoppernes Afgørelse i disse mange Spørgsmaal, er jeg enig med den ærede sidste Taler, som talte en Del herom. Jeg maa sige, at hvor meget jeg end sætter Pris paa Biskopperne i mange Tilfælde, sætter jeg lige saa megen Pris paa, at Menighederne i mange Forhold faar det afgørende Ord. Om Biskopperne da ikke efter Lovforslaget vil faa for meget at sige i disse Forhold, er et Spørgsmaal, som jeg mener, vi bør overveje i Udvalget. I Anledning af, at den ærede sidste Taler omtalte Præsterne paa den Maade, han gjorde, og sagde, at de ikke længer var Midtpunktet i Sognene o. s. v., ønsker jeg at udtale, at jeg tror, dette er en Misforstaaelse. At det er Tilfældet enkelte Steder, er rigtigt, men jeg tror, at mange Steder i vort Land er det dog saaledes, at Præsterne endnu er Midtpunktet for det aandelige Liv i Sognet. Derfor skal vi efter min Mening være meget varsomme med at sænke Niveauet og Uddannelsesstrinnet for Præsterne. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Kirkeminister i, at her skal vi være en lille Smule forsigtige. Ellers kan det nemlig let ske, at Præsten ikke længer kommer til at være Fører for det aandelige Liv i Sognet, og jeg mener, at det er rigtigt, at han er det; det er det naturligste, og det viser sig i de fleste Tilfælde, at der er de sundeste aandelige Forhold, hvor det er Tilfældet.

Jeg kunde muligvis have ønsket, at Bestemmelsen i Punkt 1 i § 2 var blevet flyttet op i § 1. Jeg er fuldt klar over, at en Mand, der ved Københavns Universitet har studeret f. Eks. Jura, absolut ikke er kvalificeret til at være Præst i Folkekirken. Men jeg gaar alligevel ud fra, at en Mand, der har faaet Uddannelse ved Universitetet i en anden Retning end den teologiske, har større Betingelser for at kunne tilegne sig de Kundskaber og sætte sig ind i de mange Forhold, som en Præst, der skal udfylde den Plads, han bør udfylde i sin Menighed, skal være inde i, end en ikke studeret Mand har. Hvis man saa yderligere fastholder, at det, der skulde kvalificere en saadan Mand, som ikke har teologisk Embedseksamen, er hans Arbejde i Menigheden, det, at han virkelig har vist at have baade Modenhed og Dygtighed til at udføre et saadant Arbejde, synes jeg ikke, man vilde gaa for vidt ved en Ændring som den nævnte. Vedkommende skal jo saa være 35 Aar gammel, og han skal have

Anbefaling og aflægge Modenhedsprøve. Om han skal aflægge denne, før han indstilles af Menigheden eller efter, er et Spørgsmaal, som jeg ikke tør tage Stilling til i Øjeblikket, men som efter min Mening ogsaa bør overvejes i Udvalget. Jeg kunde altsaa godt tænke mig at gaa med til at flytte Punkt 1 og de dertil knyttede Bestemmelser op i § 1.

Det er fra flere Sider gjort gældende, at det ikke er ret mange af de saakaldte Lægmand, der er kommet i Præsteembeder efter den gældende Lov, og det er jeg glad for. Jeg har aldrig sympatiseret med denne Lovgivning. Naar der fra anden Side er udtalt Glæde over den, kan jeg altsaa ikke deltage i denne Glæde. Vi har ogsaa opfattet det som en Undtagelseslov, der kun skulde gælde en vis Tid, og der kunde maaske derfor have været Tale om helt at ophæve den. Naar vi ikke vil stille Forslag derom i Øjeblikket, er det af de Grunde, der er nævnt, Præstemangelen, og at der muligvis ad den Vej kan tilføres Folkekirken Værdier, som den kan have godt af at faa tilført. Spørgsmaalet om Mangelen paa teologisk studerende er jo ikke afklaret endnu, saa at man i Øjeblikket kan sige, at der er nok; det synes, som om der i den sidste Tid har været færre end Aarene forud. Vi kan ikke anerkende, at man ved de foreslaaede Bestemmelser har været for streng ved de saakaldte Lægmandspræster. Man kunde efter vor Mening snarere være gaaet den anden Vej. Med Hensyn til Forflyttelser indrømmer jeg, at det er meget uheldigt for en Menighed, der har valgt en saadan Præst, nu maaske at skulle være knyttet til ham hele Tiden. Jeg tænker her ikke saa meget paa Præsten, idet Spørgsmaalet jo i første Række ikke gælder ham, men Menigheden; at Forholdet ogsaa kan være uheldigt for Præsten, er klart, men det er bedre, at een lider, end at mange lider. Til Trods for, at jeg indser det uheldige i Forholdet, tror jeg dog, det vilde være urigtigt, om man ophævede Bestemmelsen. Jeg kan ikke se, at man, selv om man maaske ophæver det, der nu gælder, derfor gør disse Præster til anden eller muligvis første Rangs Præster — det er med Rette blevet udtalt, at det er et uheldigt Udtryk, som de selv har brugt herom. De vil altid komme til at staa saaledes, at de er Lægmandspræster. Men jeg synes ikke, de behøver at skamme sig ved det; jeg synes snarere, de maa betragte det som en Ære, at der er Menigheder, som har vist dem den store Tillid, at de